

mig om dette Spørgsmaal, finder jeg ikke Anledning til videre at dvæle derved. — Det ærede Udvalg har gjentagende henledet Opmærksomheden paa det i og for sig beklagelige Faktum, at en Justitsembedsmand paa Bornholm har gjort sig skyldig i Swig, der jo som det endelige Resultat har ført til, at Statskassen har udbredt en Erstatning af over 7,000 Rbd. til forskjellige Private, der havde lidt Skade ved den paagjældende Embedsmands Færd. Der var, som det blev bemærket af den ærede Ordfører, i forrige Samling Spørgsmaal om, hvorvidt der kunde gjøres noget Ansvar gjældende mod andre Embedsmænd, og da navnlig dem, der havde havt at gøre Tilsyn med den paagjældende Justitsembedsmand, som døde, forinden der kunde indledes nogen Underøgelse imod ham og forinden hans Kasseangel opdagedes. Jeg tillob mig allerede i forrige Samling at udtale, at, for saa vidt jeg formaade at overse Sagen, efter at jeg havde indhentet alle de Dplysninger om Sammenhængen, som overhovedet kunde tilveiebringes, var jeg kommen til det Resultat, at jeg maatte have den Overbevisning, at der manglede al Grund til at anlægge en kriminel Sag imod de Paagjældende, hvilket i Virkeligheden vilde være det Samme som at kaste en stærk Mistanke imod de Paagjældende, og jeg ser bange for, at det let vilde føre til, hvad den ærede Ordfører erklærede, at man paa ingent Maade vilde gjøre, nemlig sætte en Klif paa deres Vre. Jeg udtalte fremdeles, at jeg maatte anse det for temmelig afgjort, at det ikke vilde nytte Noget at anlægge en civil Retssag imod de Paagjældende, gaende ud paa, at de skulde tilpligtes at betale Stadeserstatning. For saa vidt som man imidlertid ikke fandt sig tilfredsstillet ved denne Udtalelse fra min Side, gav jeg det Tilfagn, at jeg ikke blot selv nærmere skulde undersøge Sagen, men ogsaa skulde give Kammeradvokaten Leilighed til at udtale sig om den. Jeg har meddelt det ærede Udvalg den udførlige Erklæring, som er afgiven af Kammeradvokaten; den gaar ganske bestemt ud paa at udtale, at et civilt Spørgsmaal imod de Paagjældende ikke vil nytte til Noget. Han udtaler sig fuldkommen saa stærkt i denne Retning, som jeg har gjort, og min Overbevisning om, at et civilt Spørgsmaal ikke vil føre til Andet end at paaføre Staten Udgifter i Anledning af Spørgsmaalet, er yderligere bleven bestyrket. Derfor følger altsaa, at jeg ikke kan Andet end at maatte fraraade at anlægge et saadant Spørgsmaal mod de paagjældende Embedsmænd. Jeg har anset det for at være og anser det fremdeles for at være min Pligt at gjøre opmærksom paa, at et saadant Spørgsmaal efter al mulig Sandsynlighed kun vil føre til en Skuffelse, dersom man venter, at der skal komme Noget ud deraf, og temmelig sikkert vilde føre til, at paadrage Statskassen Udgifter, der i Øvrigt naturligvis ikke ere nogen overordentlig stor Gjenstand. Jeg har imidlertid udtalt

i den Konference, jeg har havt den Vre at have med det ærede Udvalg, at, naar jeg saaledes har ikke blot selv udtalt, men foranlediget Kammeradvokaten til at udtale, at et civilt Spørgsmaal saa at sige ganske sikkert vil føre til Intet uden til Procesudgifter, saa vilde jeg dog, netop fordi det her kun dreier sig om mindre Summer og fordi jeg vil gaa ud fra, at navnlig under de af mig nu fremhævede Omstændigheder vil et civilt Erstatningspørgsmaal ikke kunne kaste nogen Klif paa de paagjældende Embedsmænds Vre, ikke modsætte mig en bestemt Opfordring fra det ærede Things Side til, trods denne min Udtalelse, at anlægge privat Spørgsmaal mod de paagjældende Embedsmænd. Det ærede Udvalgs Bemærkning indeholder ikke nogen bestemt Opfordring til Justitsministeren i denne Retning; derimod foreskom det mig, at den ærede Ordfører udtrykte sig saaledes, at han paa Udvalgets Vegne rettede en Opfordring til Justitsministeren i denne Retning. Hvis denne min Opfattelse maatte være rigtig, og hvis det ærede Thing — det kan jo kun ske ved Tausked — skulde tiltræde denne Opfordring fra Ordføreren for Finantsudvalget, saa vil jeg altsaa i Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt i Udvalget, lade anlægge en Sag, forventende da, at det i sin Tid ikke vil møde nogen Vanskelighed at faae bevilget de Summer, der mulig maatte medgaa til at dække Procesomkostningerne; jeg haaber ikke, at det skulde gaa saa vidt, at Justitsministeren skulde blive idømt Mulkt for usødig Trætte. — Den næste Sag af almindeligere Interesse, som det ærede Udvalg har henledet Opmærksomheden paa, angaar Benyttelsen af Straffefangernes Arbeidskraft. Det ærede Udvalgs Ordfører har gjort opmærksom paa, at Sagen har faaet et noget andet Udseende derved, at der for ikke meget lang Tid siden er fremtraadt Konkurrenter til denne Arbeidskraft, som aldrig tidligere have ladet høre fra sig. Derefter har jeg maattet anse det for at være rigtigt at lade Staten komme til at nyde Godt af en saadan Konkurrence, forsaavidt som dette kunde ske uden at tilfidesætte de Hensyn, som selvsølgelig fortrinsovis maa tages, Hensyn til Disciplin og Orden osv. i Straffeanstalterne. Jeg skal kun minde om, at det jo ikke er en saa overordentlig lang Narraakte, i hvilken man saaledes har kunnet med Fordel benytte den private Foretagelsesaaend for at gjøre et økonomisk Udbytte ud af Straffefangernes Arbeidskraft. Jeg skal sige til, at tidligere har Staten ingenlunde havt et saadant Udbytte af denne Arbeidskraft, og den Entrepreneur, som for en Del Aar tilbage har overtaget denne Arbeidskraft, har ganske vist derved bragt disse Forhold ind paa en Vej, som maa anses for at være heldig for Staten, men Entreprisen har i en Række af Aar ingenlunde indbragt Entreprisen nogen stor Fordel; der har været Perioder, hvor den meget snarere har